instagram. co m/harmonija_knjig e
facebook.com/harmonija_knjig e
w ww .harmoni jakn jige.rs

NASLOV ORIGINALA:
Leo Galland
Already Here

Copyright © 2018 by Leo Galland
Originally published in 2018 by Hay House Inc. USA
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2018

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:
Marina Sabovljević

UREDNIK IZDANJA:
Milica Simić

PREVOD:
Gordana Subotić

LEKTURA I KOREKTURA:
Jevrem Živanović

DIZAJN KORICE:
Tijana Kazimirović

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1000

IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

Autor ove knjige ne daje medicinske savete niti preporučuje primenu bilo koje tehnike kao oblika lečenja fizičkih, emocionalnih ili medicinskih problema bez konsultovanja s lekarom, direktno ili posredno. Autorova je namera samo da ponudi opšte informacije kako bi vam pomogao u potrazi za emocionalnim, fizičkim i duhovnim blagostanjem. U slučaju da primenite neku od informacija navedenih u ovoj knjizi, autor i izdavač ne snose nikakvu odgovornost za vaše postupke.

Sva prava su zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

DR LEO GALAND

Već si ovde

Doktor otkriva istinu o raju

HARMONIJA

Za Nel, Kristoferovu baku, čiji ljubav
i strpljenje nisu imali granicu

SADRŽAJ

Prolog 9

Poglavlje 1 11
Poglavlje 2 17
Poglavlje 3 23
Poglavlje 4 27
Poglavlje 5 33
Poglavlje 6 37
Poglavlje 7 43
Poglavlje 8 49
Poglavlje 9 53
Poglavlje 10 59
Poglavlje 11 67
Poglavlje 12 73
Poglavlje 13 83
Poglavlje 14 89
Poglavlje 15 97
Poglavlje 16 105

Epilog 107
O autoru 111

Kristofer

Prolog

Knjiga *Već si ovde* opisuje smrt mog sina Kristofera, koji je preminuo u dvadeset drugoj godini i daje neposredan dokaz života posle smrti, što mi je on otkrio u razgovorima vođenim s njim pošto je umro, i to je potpuno promenilo moje shvatanje univerzuma, života i njegovog smisla, kao i raja.

Kristofer je bio dete sa oštećenjem mozga i posebnim potrebama, koje je okolinu iznenađivalo nepredvidivim ponašanjem i neobjašnjivim zapažanjima. Nakon smrti, otkrio mi je istinsku svrhu svog života: da bude duhovni učitelj koji podučava druge preispitivanjem njihovih pretpostavki i očekivanja. Pokazao mi je da je ljudska duša neuništiva i da postojanje kosmosa zavisi od individualne svesti, jer je sâm univerzum čin ljubavi.

Kristoferova mudrost ukazala mi se u vidu tri dara koja sam nazvao dar suprotnosti, dar prisustva i dar bezvremenosti. Shvatio sam da ti darovi nisu namenjeni samo meni. Oni sadrže drevnu mudrost, koja je sveta u mnogim tradicijama, a Kris je želeo da je podelim s drugima. Knjiga *Već si ovde* napisana je prema njegovim uputstvima.

POGLAVLJE 1

Srce mi je tuklo. Jedva sam stajao na nogama. Šuplje zujanje ispunilo mi je glavu, odjekujući jezivom porukom.

„Dogodila se nesreća", rekla je Imelda. „Tražila te je bolnica u Masačusetsu. Reč je o Kristoferu. Pokušavaju da ga ožive u urgentnom centru. Lekar želi da ga pozoveš."

„Kada se to desilo?" pitao sam. Osećao sam se kao da sanjam, kao da je to neki film. Razmenili smo tih nekoliko reči, neke su sišle s mojih usana, ali kao da nisu imale nikakve veze sa mnom.

„Zvali su pre deset minuta. Pešačio je šumom i došlo je do nezgode. Stigla je Hitna pomoć..."

Uprkos panici koju su te reči izazvale, ruka mi je bila mirna dok sam zvao bolnicu, a glas spokojan dok sam govorio. Jednim delom uma video sam Kristofera na nosilima, okruženog belim mantilima, s rukama na njegovim grudima koje ga ritmički masiraju, prikačenog na infuziju, s monitorom za praćenje srčanog ritma. Video sam to mnogo puta, bio sam jedan od belih mantila, ali uvek je u takvim prilikama na bolničkom krevetu bio neki neznanac.

Šta ovo znači za tebe, Krise? Zajecao sam u tišini. *Veće oštećenje mozga? Dalje neurološko pogoršanje? Gubitak svega na čemu si toliko naporno radio? Koma? Ili čudesni oporavak? Paradoksalni porast moždanih funkcija, reverzibilnost hendikepa s kojim si živeo dvadeset dve godine?* Bujica suprotstavljenih, zbunjujućih slika, neizrecivih

strahova i nestvarnih želja navrla mi je u glavu. Ništa od toga nije uzdrmalo moj profesionalni nastup.

„Doktor Leo Galand ovde. Zovem iz Njujorka zbog mog sina."

„Nismo sigurni šta se dogodilo", objasnio je lekar urgentnog odeljenja. „Pešačio je s nekim ljudima sa farme Nort Plejn. Pronašli su ga kako leži licem nadole u plitkom potoku. Bilo je mnogo hladne vode u njegovim plućima, bolničari su mu jedva oslobodili disajne puteve. Voda je bukvalno pokuljala iz endotrahealne tube. Koliko sam razumeo, boluje od epilepsije. Možda je imao napad, pao u potok i udahnuo hladnu vodu. Pokušavali smo da mu pomognemo dvadeset minuta. Nije imao puls ni srčani ritam. Kada smo ga doveli, temperatura mu je bila veoma snižena, svega dvadeset stepeni, verovatno zbog hladne vode u plućima. Ugrejali smo ga do 26, 6. Šta želite da uradimo?"

„Nemojte da odustajete", zamolio sam, znajući da hipotermija štiti mozak. „Produžite da ga utopljavate i, molim vas, nastavite sa oživljavanjem. Da vidimo šta će se desiti kada mu temperatura još malo poraste. Čekaću ovde pored telefona da mi se javite."

Seo sam pored prijemnog pulta. Ruke i noge kao da su mi bile olovne, vidno polje mi je bilo zamagljeno, „stršljenovi" su mi i dalje zujali u glavi. „Kakav mi je popodnevni raspored?" pitao sam Imeldu. Pokazala mi je rokovnik.

„Većina ovih pacijenata živi ili radi na Menhetnu", rekao sam kad sam pogledao raspored. „Molim te, pomeri njihove posete. Roberta Singer dolazi u dva, iz Toms Rivera. Nju bi trebalo da primim. Dug je to put; ne možemo tek tako da je vratimo kući. Trebalo bi da stigne za nekoliko minuta. Pošalji je unutra čim stigne i obavesti me kad se Kristina vrati. Moram lično da joj saopštim ovo. Mislim da Kristofer neće preživeti."

Roberta Singer došla je na vreme na svoj drugi pregled. Pogledao sam je, a zatim u njen karton. Trebalo je da pregledam rezultate laboratorijskih analiza, da joj ih detaljno protumačim i predložim lečenje. Koliko god sam se trudio, nisam mogao da razaznam brojeve ispred sebe.

„Izvinite", rekao sam joj. „Danas više ne mogu da radim. Pre petnaestak minuta pozvali su me iz bolnice. Moj sin doživeo je nesreću

i njegovo srce prestalo je da kuca. Upravo mu rade kardiopulmonalnu reanimaciju. Jednostavno ne mogu da se usredsredim."

Bilo mi je teško da izgovorim te reči. Nikad nisam tražio od pacijenta da razume moje probleme ili da saoseća sa mnom u mom bolu. Nikada nisam izašao iz uloge lekara, čak ni kada sam priznavao neuspeh ili grešku. Uvek sam bio spreman da slušam, učim, aktivno odgovaram. Neki iracionalni deo mene smatrao je da i dalje treba da se obuzdavam, čak i sada. Ali nisam ga poslušao.

„Mnogo mi je žao", odgovorila je Roberta. „Moje tegobe nisu previše važne. Mogu da pričekaju."

Kad je ona izašla iz ordinacije, Imelda mi je preko interkoma javila da je stigla moja supruga. „Kristina je upravo ušla u lift."

Brzo sam izašao u prijemni hol. Misli su mi se uskovitlale dok sam tražio reči kojima bih svojoj ženi saopštio vest. Čim je ušla, shvatila je da nešto nije kako treba. A ja sam morao da joj kažem šta je posredi.

Njen radosni osmeh iščezao je kada me je videla. Krenula je za mnom niz hodnik. „Kristofer je u bolnici", rekao sam, držeći je u naručju. „Doživeo je nesreću i upravo ga oživljavaju."

Snažno me je stegla, zarivši mi prste u leđa. Nisam joj video lice, ali osetio sam njene suze na obrazu i čuo prestravljenost u njenom glasu. „Nemoj da mi kažeš šta se desilo. Ne želim da znam."

Nekoliko minuta stajali smo zagrljeni i plakali u tišini, zatim smo ušli u moju ordinaciju i sručili se na stolice ispred radnog stola, nemo zureći kroz prozor. Ništa nismo imali da kažemo, ništa nismo mogli da uradimo, ostalo je samo da čekamo, otupeli, zamrznuti u vremenu i prostoru pod težinom tragedije koja se odvijala na tri sata odatle, izvan našeg uticaja ili kontrole. Neobična misao prostrujala mi je kroz svest: nikada nisam sedeo na ovoj stolici; uvek sam bio na drugoj strani, za stolom.

Vazduh je bio težak koliko i moji udovi.

Iznenadni osećaj električnog pražnjenja razvejao je teskobu. Ustali smo, odjednom uzbuđeni. Prostorija kao da je bila nabijena elektricitetom, kao da će svakog trena sevnuti munja; soba kao da je nestala. Ništa nisam video, ali moj um bio je ispunjen čistom belom svetlošću.

„Kristofer je ovde", uzdahnula je Kristina. „Kako sija!"

Iz svetlosti je izronila silueta, nasmešeno lice robusnog mladića plave kose, koje zrači radošću. Kao da se uzdigao, moćno i veličanstveno. Obrisi su mu bili mutni, nisu mu se jasno razaznavale ni ruke, ni noge, ni vrat, samo izdužena figura predivnog blistavog lica, koja se uzdiže. Bilo je to Kristoferovo lice, ali savršeno, bez ijednog ožiljka, posledica njegovih mnogobrojnih nezgoda. Osećaj radosti, slobode i snage koji su isijavali iz njega prevazišli su sve što sam ikada doživeo i zamislio.

Kristina i ja imali smo potpuno istu viziju. Dospeli smo negde gde prostor i vreme nisu bili važni, gde nije bitno šta je spolja a šta unutra. Sjaj Kristoferovog prisustva sve je zasenio. Njegova snažna sreća oduzela nam je dah. Najveće iznenađenje u toj viziji nije bila njegova pojava, već osećaj uzvišenog blaženstva i bezgranične moći koji je pokuljao iz Kristoferovog bića. Kao da sam gledao snažnu eksploziju, potpuno kontrolisanu, koja ništa nije uništila.

Onda se sve završilo. Kristina i ja smo stajali u kancelariji; svetlost je bila prigušena, a vazduh miran kad je telefon zazvonio.

„Otišao je", rekli smo uglas, veoma svesni dvosmislenosti te izjave.

Javio sam se na telefon, tačno znajući šta ću čuti. Na vezi je bio doktor Grin iz urgentnog centra.

„Žao mi je, ali ništa se ne dešava, iako mu se temperatura popela na 33,3; nema električne aktivnosti u srcu."

„Hvala što ste pokušali", rekao sam. „Sad možete da prestanete."

Okrenuo sam se prema Kristini. „Ovo je bilo neverovatno. Kris je bio tako... srećan!"

„Sav ispunjen svetlošću i tako snažan."

Zagrlili smo se i zaplakali, preplavljeni izmešanim osećanjima, tugom i radošću, gubitkom i utehom.

„Kako je divno što nam je došao", jecala je Kristina. „Zaista imamo sreće. Kada sam izašla iz lifta i videla izraz tvog lica dok si govorio kako moraš nešto da mi kažeš, mislila sam da neću to podneti; da neću to preživeti. Ne kažem da nisam *želela* da živim. Osećala sam da ne mogu, da ću samo... umreti zajedno s njim. Zato je on došao ovamo. Neverovatno. Koliko miliona ljudi izgubi dete i pati, a da nikada ne doživi ovo što smo mi upravo videli?"

Kristina nije imala ni trunku sumnje da je Kristoferova poseta bila stvarna. Ja sam do srži bio uzdrman. Da nisam sve to umislio?

Da nismo Kristina i ja bili žrtve zajedničke halucinacije? Ili je to *zaista* bio Kristofer? Postoji li i u meni tako nešto? Da li to postoji u svima nama? Biće sazdano od moći, čistote i natprirodne radosti? Duh koji nadživljava telo odbacujući ga kao leptir čauru?

„Oboje smo ga videli", rekao sam blago. „Kristofer je oduvek bio čudesan, ali nisam znao da je toliko čudesan."

Odmakla se od mene i sela. Glas joj je postao grub. „To ne znači da je sve kako treba, znaš. Neću ni da čujem da je bilo ko rekao kako je bolje što je Kris umro. Bio je srećan onakav kakav je. Nepodnošljiva mi je pomisao da ga nema. Toliko se radovao Danu zahvalnosti."

POGLAVLJE 2

Teško je reći kako je tačno Kristoferova poseta uticala na našu tugu zbog njegove smrti. Da nije bilo toga, mislim da bi nas smrvila svest o nedovršenosti njegovog života, naglo prekinutog bizarnim davljenjem. Uprkos viziji koju smo doživeli, Kristina i ja teško da smo stekli nekakav trajni osećaj radosti, pobede ili olakšanja. Morali smo da objasnimo Krisovu smrt njegovoj braći, a to je bio najteži zadatak.

Kris je bio drugi od naših prevremeno rođenih trojki, a na rođenju je imao jedva nešto više od jednog kilograma. Džonatan i Džeferson napredovali su i izrasli u zdrave, snažne i darovite dečake. Kris je neposredno posle rođenja pretrpeo oštećenje mozga usled kratkotrajne apneje, te je bio ometen u razvoju i podložan epileptičnim napadima. Uprkos ometenosti, postao je izuzetan na svoj jedinstven način: u izlivima duhovitosti, poetičnosti i pronicljivosti koji su unosili ljupkost u njegov govor; u njegovom beskrajnom oduševljavanju svakom mehaničkom ili električnom spravom koju je čovek napravio i u sklonosti da za tren oka razbije sve čega se dohvati, koliko god da budno pazite; u svojoj bezgraničnoj sposobnosti da voli i prašta, u neiscrpnoj potrebi da iskušava strpljenje svih oko sebe, izuzev svoje bake. U Kristoferovom svetu, niko nije bio pošteđen izazova, nijedna granica nije smela ostati netaknuta. Sviđalo mu se tako i nijedna nagrada ili kazna nije mogla to da promeni.

Moguće štetne posledice njegovog ponašanja oduševljavale su Krisa jednako kao što su ga oduševljavale kvake i reze. Sve bi uradio samo da vidi ishod svog nestašluka. S jednim izuzetkom. Nikada nije bio zao niti je pokušao nekog da povredi, a kad bi osetio da njegovo izazivačko ponašanje na bilo koji način nanosi bol drugome, umesto da se naljuti ili razdraži, odmah bi prestao. Kada je reč o nagradama, sve su mu bile potpuno beznačajne. Naravno da je voleo mamine palačinke, bakin keks, tobogan smrti u luna-parku *Lejk kompauns* i mapetovce. Ali Kris je najviše želeo ono što nije mogao da ostvari: da bude kao njegova braća, da ide u istu školu, bavi se istim sportovima kao njih dvojica.

Najupečatljiviji deo Krisovog lošeg ponašanja bila je njegova proračunatost u tome. Jednog nedeljnog jutra, Kris, kojem je tada bilo oko deset godina, probudio nas je u cik zore, zahtevajući da mu se posvetimo.

„Krise, napolju je još mrak", rekao sam mu. „Vrati se u krevet."

„Želim da ustanete", rekao je odlučno.

„Umoran sam, Krise. Hoću još da spavam. Sada se vraćaj u krevet."

Brzo je pogledao oko sebe. „Ako ne ustanete", insistirao je, „pipnuću sve što vidim. Onda je nabrojao sve predmete na polici ispred sebe. „Pipnuću pare, naočare, telefon..." Zatim se neobuzdano smejao.

Školski psiholog jednom nam je objasnio da se Kris na svakih pet minuta, najmanje, upušta u neki vid traženja pažnje. To nas je ponekad izluđivalo, ali uvek je bilo načina da naterate Krisa da prestane ako ne dopustite da vam ljutnja na njega bude prepreka. Mnogo puta shvatio sam koliko je iracionalno ljutiti se na Krisa, jer je moja ljutnja samo hranila njegovu inadžijsku prirodu i činila moj bes beskorisnim. Pomislio bih kako je veoma mudro od mene što sam to shvatio, a onda bih se svejedno naljutio. Koliko god da sam bio pametan, Kris bi mi pokazao da sam, u suštini, ipak vrlo glup. Na kraju bih uvideo da je Krisova sudbina da iskušava sve oko sebe do granica njihove izdržljivosti i da potpuno uništi mitove koji su stvorili o sebi. Ako ste mislili da ste razumni i zreli, Kris bi vas izbacio iz takta. Ako ste mislili da ste ljubazni i dobri, Kris bi vas naterao da se ponašate neprijateljski i nasilnički. Ako ste mislili da vam ništa ne ide od ruke, Kris bi vam pokazao da ste sposobno

ljudsko biće. Imao je urođenu sposobnost da natera druge da osete i preispitaju svoje stavove o sebi.

Kris je bio paradoksalan po mnogo čemu. Život mu je bio veoma težak, pun razočaranja i lomova. Želeo je toliko toga da uradi, poput njegove braće, ali nije bio u stanju. Međutim, nikada nije pokazao ni trunku ogorčenja ili samosažaljenja. Voleo je sebe. Bio je ponosan na sebe. Ne zbog bilo čega što je uradio ili postigao, već jednostavno zato što je bio ono što jeste.

I prema drugima je osećao naklonost. Kada je išao u školu, obradovao bi se svakom učeniku i zaposlenom. Zastao bi na ulazu i uzviknuo: „Zdravo, evo mene opet!" Nije obraćao pažnju na to da li se neko ponaša neartikulisano, da li je prikovan za invalidska kolica u kojima se klati napred-nazad, nesvestan njegovog prisustva. Svaka osoba bila je za Krisa samo jedna u moru drugih i on bi joj ukazao poštovanje pozdravom upućenim samo njoj. Nije obraćao pažnju na to da li je neko lep ili ružan, bogat ili siromašan, velikodušan ili škrtica – za njega su svi bili isti. Ne zato što nije *prepoznavao* razliku, već zato što mu to nije bilo bitno.

Iako se Kris susretao i sa zlim i ogorčenim ljudima, nije bio zlopamtilo. Ljude sklone fizičkom nasilju možda bi izbegavao – ili provocirao – ali ni na takve se nikada ne bi dugo ljutio. Ne zato što mu je pamćenje bilo loše; on je sve pamtio, pogotovo prekršena obećanja. Nikada nisam naišao na čoveka čija bi se spremnost na praštanje mogla uporediti s Krisovom.

Kada je Kris u dvadeset prvoj godini završio školovanje, otišao je da živi na Farmi Nort Plejn u Grejt Baringtonu, u maloj zajednici nastaloj kao ogranak pokreta Kemphil, osnovanog u Engleskoj. Te zajednice počivaju na načelu *lajfšeringa*[1]. Ljudi ometeni u razvoju i oni koji im pomažu žive i rade zajedno – dele život. Zajednica se razvija zahvaljujući trudu svakog njenog pripadnika da je izgradi.

Lajfšering je zasnovan na filozofiji Rudolfa Štajnera, austrijskog učitelja i vizionara koji je utemeljio Valdorf školu. Godine 1906, u svojoj četrdesetoj, Štajner je zaprepastio akademski svet javno opisavši svoja vidovnjačka iskustva – što je bilo šokantno otkriće

[1] Zajednice za pružanje usluga i podršku ometenima u razvoju. (Prim. prev.)

za nekog ko je priznati naučnik. Sledeće dve i po decenije osnovao je niz međunarodnih pokreta kako bi svoje duhovne uvide primenio na obrazovanje, poljoprivredu i isceliteljske veštine. Štajnerova pisana dela bila su za mene previše teška i ezoterična, a pogledi na zdravstvenu negu mistifikovani. Međutim, zadivila su me praktična dostignuća njegove filozofije obrazovanja i veoma sam poštovao sve koji su pokušavali da je primene.

Lajfšering zajednici su, osim Nort Plejna, pripadale još tri male farme nedaleko od Grejt Baringtona: Buena Vista, Orčard haus i Šedouvud. Cela zajednica brojala je oko četrdeset ljudi.

Suvišno je reći da je Kristoferova neiscrpna jedinstvenost bila krupan izazov za čitavu zajednicu, kao i da su zahtevi *lajfšeringa* bili ogroman izazov za njega.

Kris je bio dorastao izazovu, ali nikada nije prestajao da iskušava sudbinu. Šest nedelja pre smrti, dok je radio u zajedničkoj bašti nedaleko od Orčard hausa, ušao je u kombi jedne od grupa, parkiran na ivici obronka. Seo je za volan, spustio ručnu i izbacio menjač iz brzine. Kombi se prevrnuo s ivice puta u polje. Prevrtao se oko trista metara niz obronak i zaustavio se u žbunju u podnožju brda. Za divno čudo, Kris je ostao nepovređen, a kombi je bio jedva ogreban. Nekoliko dana kasnije, kad smo ga posetili, Kristina ga je pitala zašto je uzeo kombi. Nasmešio se od uva do uva i pobednički izjavio: „Hteo sam da vozim!"

Tokom devet meseci provedenih na farmi Nort Plejn, Kristoferovo pokoravanje sopstvene prirode bilo je u središtu zanimanja cele zajednice, kao odraz njenog razvoja i ujedinjenosti. Da je stekao dovoljno poverenja u grupu da odustane od neprekidnog ispitivanja granica, onda bi ta zajednica potvrdila svoju svrsishodnost. Kris je prešao taj prag i činilo se da za njega počinje novo doba. Smrt je iznenada uništila mogućnost napretka.

„Kakva tragedija", rekao je Džonatan s tihim besom kada smo mu ispričali kako je Kristofer skončao. „Život mu je bio tragičan i takva mu je bila i smrt. Previše je bolno pričati o tome." Džon je bio izuzetno zaštitnički nastrojen prema bratu još od svoje druge godine, kada je prvi put opazio da je Kris drugačiji. Ni njega ni Džefa nije zanimala priča o poseti Krisovog duha. Dve nedelje ranije, njih

dvojica su otišla u Grejt Barington da provedu vikend sa Krisom. Dok je planirao put, Džon nam je rekao: „Stvarno mi treba doza Kristofera." Taj izraz urezao mi se u pamćenje: „doza Kristofera". Džon je tako upamtio svog brata: kao genijalnog i neposrednog, kao neprekidnu pretnju licemerju svega konvencionalnog. Na primer, Kris je praznike shvatao ozbiljno. Za Uskrs ili Božić predstavljao bi se ljudima na ulici ili u tržnom centru i poželeo bi im sve najbolje, bilo da oni obraćaju pažnju na njega ili ne. „Srećan Uskrs", rekao bi. „Ja sam Kris. Želim vam lepe praznike." „Srećan Božić. „Ja sam Kris. Mogu li da vam pružim ruku?" Za Džona je pravi Kristofer bio upravo *to*, a ne nekakav duh.

Samo je Džordan, naše najmlađe dete, kojem je tada bilo nepunih devet godina, prihvatio priču o Krisovoj poseti. Kris i on bili su veoma bliski. Džordan nikada nije zaboravio kako je Kris umeo da ga zagrli i uzvikne: „Ti si moj mali brat!" Duboko u sebi znao je da je Kristoferov duh besmrtan. Kada je video majku kako plače držeći Krisovu sliku u rukama, obavio joj je ruke oko vrata. Kristina je jecala: „Ne mogu da verujem da je ovo moj život, da ću odsada živeti bez Kristofera."

Džordan je odgovorio, potpuno samouvereno: „Ne brini, mama, on je *dobro*."